SANT HILARI SACALM

FESTA MAJOR

SLPC. Biblioteca St.Hilari Sacalm
1358135554

dies 29, 30 i 31 d'agost

1976

Salutació

De nou em plau aprofitar l'avinentesa de fer arribar la meva salutació per mitjà d'aquest Programa de Festa Major.

Sense cap afany de notorietat i a manera de rendició de comptes hi donem a conèixer entre molts altres temes, les millores realitzades al llarg de l'any i que han culminat amb les obres recentment inaugurades amb assistència dels Excms. Srs. Governadors Civil i Militar.

Esperem, pròximament, portar a terme projectes de gran envergadura per tal de col·locar el nostre poble a l'altura que li correspon. Perquè això sigui un fet hem de col·laborar tots units. Aquesta és l'única manera de transformar els somnis en realitats.

Feliç Festa Major us desitja,

GABRIEL MIRALPEIX i BOADA
Alcalde

POLÍTICA MUNICIPAL

De tots és prou sabut que, per raons òbvies, els qui tenim ara menys de cinquanta anys no hem conegut mai la democràcia a nivell municipal com a conseqüencia lògica de no haver-la conegut tampoc mai a cap altre nivell. Malgrat tot, la mateixa dialèctica de la història, ja que no la voluntat expressa dels governants, ens ha dut finalment a un punt en què termes com és ara "presa de consciència", "politització", "afirmació de personalitat", i d'altres fins ara soterrats, sembla que tornen a tenir algun sentit entre la gent.

No vull pas dir que, en gairebé quaranta anys de postguerra, l'activitat política hagi cessat absolutament. No cal dir que, si bé a la clandestinitat, la lluita en aquest sentit i des de diversos fronts ha estat un fenomen quotidiá. No em referia, però, a aquesta militància de signe obligadament minoritari, donada la seva condició de il·legal, sinó a la intervenció política de la gran massa del poble de l'Estat Espanyol que fins ara ha restat al marge de qualsevol participació ciutadana fins i tot en aquelles decicions que l'afectaven més directament com pot ser el cas de la problemàtica viscuda a nivell municipal.

És explicable, doncs, que ara, de cop i volta, tota aquesta insòlita activitat política i la terminologia que se'n deriva vinguin de nou al ciutadà mig que somriu escèpticament mostrant-se incrèdul i suspicaç.

A Sant Hilari la gent no ha pas estat una excepció a la norma general mostrant-se també inhibida, al llarg d'aquests darrers quaranta anys, pel que fa a la participació ciutadana més o menys a tots els nivells.

Sóc conscient que hi ha raons d'ordre divers per explicar aquesta conducta, raons que cal ponderar i tenir en compte. Algú ha parlat de les condicions especialment dures en què foren viscudes la guerra i la postguerra civil a Sant Hilari i que han comportat una posterior actitud de retracció per part de les generacions que visqueren el desastre. La meva relativa joventut i la manca d'imformació en aquest aspecte no em permeten de constatar-ho realment però possiblement aquesta és una raó de pes. Pel que fa referència a les generacions nascudes durant la guerra o la immediata postguerra la manca de formació i, sobretot, d'imformació (només possible a nivell oficial) han fet que els seus integrants hagin viscut també amb una absoluta inhibició i al marge de tot. No cal oblidar tampoc que la mateixa precaritat de la vida en aquella època obligava a una lluita feroç per la supervivència i no deixava gairebé temps ni ganes per a res més.

Vet aci, però, que el renaixement econòmic, i en certa manera també cultural, experimentat a Sant Hilari de deu o quinze anys ençà no ha pas servit per a què la gent prenès un xic de consciència dels seus drets i dels seus deures com a membres d'una comunitat. Ben al contrari, m'atreviria a dir que, arribat a aquest punt, l'alienació ha estat fins i tot més intensa i la inhibició davant qualsevol activitat, àdhuc esportiva o cultural, ha estat gairebé obsessiva. Segueixo, però, amb la convicció que inclús aquesta actitud extrema pot ser explicada a partir d'una situació anòmala conseqüent amb un determinat estat de coses de les quals el poble n'ha estat sempre la víctima sense ser-ne mai el protagonista.

D'altra banda és prou concluent la resposta que m'han donat sovint en tractar aquest tema: "La gent del poble no ha tingut mai opinió pròpia perquè mai no li han demanat el seu parer per res". Argument força contundent però no definitiu sobretot si partim del convenciment que, malgrat la manca d'una legisalció municipal democràtica, no hem pas de renunciar a fer prevaler el dret que com a ciutadans tenim a prendre part en la política del municipi, conscients que amb la nostra presència activa, i la nostra veu, ja que no amb el nostre vot, podem contribuir a canviar el ritme dels aconteixements.

Vet aci, però, que ara, de cop i volta i fins i tot d'una manera oficial, sembla que volen demanar-nos aquest vot i aquesta participació. El govern, coherent amb el ja irreversible evolusionisme postfranquista, parla d'unes eleccions municipals a celebrar aquesta tardor vinent.

Si bé les característiques de la convocatòria en qüestió són, al menys fins ara, confuses i poc precises, sembla que, com a mínim, es tendirà a eliminar el sistema d'eleccions a dit dels alcaldes i el fins ara vàlid i pseudodemocràtic sistema orgànic dels "tercios" (sindical, corporatiu i familiar) per a l'elecció dels concejals. Contra aquesta temptativa d'ampliar la base de participació popular cal comptar amb l'actitud reaccionària dels immobilistes en situació encara de privilegi. Caldrà,

però i malgrat tot, agafar-se a qualsevol possibilitat d'avençar en el sentit de conquerir nous espais de llibertat i de poder popular i municipal surgits des de la base.

Sembla, doncs, arribada l'hora d'abandonar postures expectants i contemplatives i disposar-nos a la participació activa. Crec que és un repte que cal acceptar atenent sobretot els objectius que en bé de la democràcia poden assolir-se.

Mai serà prou valorada la importància del conqueriment del joc democràtic a nivell municipal. En efecte, dintre del marc polític en què ens movem la democràcia té la seva base i el seu assentament primari en els ajuntaments pel que això suposa de vertadera organització de poder popular i de gestió eficaç i directe dels propis recursos públics i dels béns comuns (sanitat, medis de comunicació, sòl municipal, cultura, qualitat de la vida, serveis, etc.). Vull remarcar, a manera d'incís, la qüestió de la "gestió directe" pel que suposa de requisit fonamental en un programa municipal democràtic l'assoliment de l'autonomia dels municipis respecte de l'estat central. Autonomia referida no solament a la gestió administrativa sinó, fins i tot, a la gestió de l'hisenda local. Dit d'una altra manera, cal que en una planificació democràtica cada municipi pugui comptar amb els seus propis diners i que aquests, administrats pel mateix municipi, siguin suficients d'acord amb una planificació pròpia i segons les pròpies necessitats i no segons el criteri de la burocràcia central per a qui la problemàtica municipal sona, la majoria de les vegades, a música celestial. Cal, doncs, l'autogestió municipal, això sí, honrada i responsable on no sigui possible ni la corrupció administrativa ni els arbitraris abusos de poder.

No vull allargar-me en aquest sentit ja que no m'havia proposat, en principi, l'exposició de cap programa concret doncs no és a mi a qui correspon aquesta tasca. D'altra banda l'estat, poc menys que embrionari, de tota aquesta nova orientació de la política aconsella no precipitar-se ni llençar amb excessiva eufòria les campanes al vol. Cal anar per passos.

La meva intenció, i en aquest sentit havia començat a escriure, era d'evidenciar que, davant l'alternativa d'un procés electoral, calia sortir de l'ensopiment polític en què hem viscut durant quaranta anys i adonar-nos que únicament a nosaltres correspon el plantejament dels problemes del nostre poble i el corresponent projecte de solucions a aquests problemes.

Durant molts anys les eleccions municipals no han interessat a ningú, alienes com eren al parer de tots els administrats. Les candidatures oficials eren les úniques amb possibilitats de reexir raó per la qual poble i ajuntaments han restat sempre d'esquena l'un de l'altre. No podia pas ser d'altra manera i certament costarà de superar aquesta desconfiança que el poble sent envers la política precisament gràcies a la nefasta labor dels polítics oficials entossudits en demostrar, fins ara, que ells posseïen el monopoli de "fer política" i que la vida quotidiana, l'economia a nivell familiar o els problemes socials concrets, per citar només alguns exemples, eren qüestions a part de l'estricta activitat política. Però, conscients ara d'això, cal que ens decidim a superar aquesta normal apatia de tants anys, i no pel fet que ara haguem de considerar atractiva i objectivament vàlida la nova política oficial, sinó pel simple fet que tots som "polítics" en la mida amb què a tots ens afecten els problemes comuns que es donen cada dia al nostre poble en la resolució dels quals tots hem de participar sinó volem continuar essent manipulats o, quan menys, marginats.

Em remeto a la declaració programàtica del nou govern on, inesperadament, s'afirma que"la soberanía reside en el pueblo". Cal, doncs reassumir de nou aquest dret inalienable que finalment ens tornen i fer-ne l'ús que correspon. En el cas dels veïns d'un municipi l'ús de la seva sobirania va cap a l'elaboració d'alternatives democràtiques concretes pel seu poble per tal de resoldre els problemes més immediats de la seva gent, mitjançant la progressiva conquesta d'aquells drets que com a persones integrants d'una col·lectivitat ens corresponen. Un d'aquests drets, de moment el més immediat i inajornable, passa per l'opció a elegir, mitjançant el sufragi universal, un ajuntament representatiu i democràtic a base d'homes que, oblidant el propi prestigi personal i els seus interessos particulars, se sentin vinculats a la terra i a la gent que els ha atorgat vot i confiança i, en aquest sentit, vagin cap a una gestió honrada dels recursos públics i dels béns comuns dels quals en són, temporalment, administradors i no pas amos,

No cal dir que la pregunta que hom inevitablement es farà, considerant que estem poc avesats a acudir a les urnes i davant l'absència d'imformació oficial, programes i vertaders líders polítics, serà,sens dubte, la següent: Quin criteri cal seguir per valorar encertadament les candidatures de cara a una bona elecció? Aquesta qüestió impensable en un

sistema polític que funcioni normalment, encara és possible plantejar-la aquí entre nosaltres que n'estem fent l'aprenentatge. Inexplicablement no han estat encara divulgades ni definides oficialment les condicions ni els termes autèntics en què hauran de ser convocades aquestes eleccions municipals, pretesament democràtiques, ni el mecanisme de presentació de candidatures. Per això la resposta a aquesta qüestió es fa, fins a cert punt, difícil de contestar. Dic fins a cert punt ja que, al marge de la informació oficial, el que cal fer és cercar informació i orientació a altres nivells. Em refereixo a la que pot aconseguir-se a través d'organitzacions, diguem-ne de l'oposició ara ja àmpliament tolerades, la majoria de les quals ofereixen la garantia de ser inequívocament democràtiques. Mentre arreu de Catalunya s'han establert, en aquest sentit i dintre de la legalitat vigent, contactes de tota mena entre la gent dels pobles i les esmentades organitzacions, a Sant Hilari amb prou feines hi ha hagut res. A qui correspon la iniciativa? No cal, de cap manera, empassar-se càndidament tota la propaganda política que en aquests moments i en abundància pul·lula per tot arreu. Cal, més aviat, tenir la màxima informació de tot per tal de sospesar-ho amb seny i fer-ne una digestió lenta però profitosa.

Vet ací que aquest volia que fos el tema central d'aquest article. Malgrat tantes divagacions, només volia remarcar, fet i fet, la necessitat de desvetllar en cada un de nosaltres aquesta fins ara soterrada i reprimida capacitat de crítica i d'interpretació personals dels fenomens polítics. Pel que respecte a la política a nivell municipal, interpretació i crítica dels aconteixements que ens atenyen més immediatament, de la problemàtica que directament ens incumbeix perquè és la que afecta la nostra família, el nostre treball, la nostra cultura en tots els seus aspectes, el nostre oci i, en suma, allò que és el nostre patrimoni comú. Aquesta és la ineludible actitud política que ens pertoca: la política en favor i al servei del nostre poble.

No voldria, però, finalment deixar de comentar una mica més concretament la qüestió plantejada més amunt referent a la valoració de les candidatures. Abans he parlat d'homes elegits democràticament i potser calia parlar, més aviat, de programes. És a dir, de persones amb capacitat d'elaborar un programa coherent i fonamental i que sigui l'expressió d'allò que l'home del carrer vol que sigui un ajuntament, el seu ajuntament. Es tracta que els candidats adquireixin una responsabilitat abans de començar la feina, una vegada ponderats objectivament poders i recursos per a fer-la. D'aquesta manera el ciutadà que otorga un vot pot sempre demanar comptes a l'elegit quan la tasca programada no es realitzi satisfactòriament. Això és la democràcia. És massa còmode acceptar un càrrec oficial sense comprometre's a fer la feina bé.

Candidats, doncs, amb programes coherents i honrats. Candidatures a concejals lliurament proclamades i votades mitjançant sufragi universal, directe i secret a càrrec dels ciutadans més grans de divuit anys. Renovació total del consistori i no només d'una part. Elecció de l'alcalde a càrrec dels nous concejals elegits democràticament.

Tot això en un marc de respecte als drets polítics fonamentals i a les inalienables llibertats públiques.

Vet ací la primera pedra.

Francesc Danés i Andreu

D'en Tonet de Can Pepito a en Jordi d'Osor

Resulta difícil i agoserat judicar, de manera objectiva, els trets més determinants d'una persona que, com en aquest cas, és de memòria honorable.

He de confessar que la figura del meu avi resta incorporada al meu bagatge íntim de manera quasi mítica, si més no idealitzada. Malgrat tot, m'esforçaré en referir fets palesos i no transcendir cap a terrenys sentimentals, per no perdre'n la mesura.

Si volem apamar la seva personalitat i valorar la seva tasca, cal considerar ANTON BUSQUETS I PUNSET en el seu context històric.

Sant Hilari Sacalm.– «Can Pepito», casa natal de Busquets i Punset

Busquets vist per l'artista Picasso

Va néixer a Sant Hilari Sacalm el 20 d'octubre del 1876. La passió per la natura li era congènita i novell encara, feia escapades bosc endins per escoltar les corrandes i llegendes que els *roders* i llenyataires li oferien. Es perfilava ja el futur escriptor de temes rurals.

Als Països Catalans havia sorgit una veritable Renaixença Literària. Calia refer la llengua i donar el tremp i la categoria de creativitat que li pertocava. El fenomen havia estat endagat. BUSQUETS I PUNSET s'hi incorpora incondicionalment.

Va estudiar lletres i primers anys de batxillerat a Ripoll, lloc d'orígen de la seva mare. Precissament en aquesta vila va publicar-se, l'any 1895, el seu primer volum de poemes: LLIROIA.

La dèria de recercar paraules i modismes, vius encara entre gent recòndita, arrelada al bosc o a la muntanya, responia a una necessitat lògica d'adquirir elements de treball. La deu no podia ser més autèntica: Guilleries, Montseny, Plana de Vic, territori d'Osona, arca lingüística de l'anomenada Catalunya vella.

Som al tombant del segle. El Modernisme registre el seu millor moment. L'observació de la vida rural segueix engendrant versos. BUSQUETS I PUNSET havia publicat (1897) el seu segon recull poètic: FLORS DEL MONTSENY. Quatre anys després (1901) surt a la llum pública el seu tercer llibre en vers: VENTIJOLS DE GUILLERIA.

L'estricta fidelitat al país i la lúcida capacitat de servei, l'emmenen cap els viaranys de la pedagogia. L'any 1906 (any del Primer Congrés de Cultura Catalana) els editors Dalmau Carles i Pla, publiquen a Girona un APLEC de mostres d'escriptors de la Renaixença, destinat a les escoles dels Països Catalans; BUSQUETS I PUNSET va ser el seleccionador d'aquestes peces-clau de la nostra literatura reivinvicada.

La seva presència a l'àmbit cultural barceloní es materialitza en un discurs a l'Ateneu Barcelonès l'any 1904 defensant les EUCARISTIQUES de Verdaguer. ANTON BUSQUETS va viure a tocar la tragèdia personal del poeta de Folgaroles. Li va fer costat sempre, fins i tot l'aconsellava quan creia que el geni de la Renaixença s'equivocava. Verdaguer, al morir, el fa hereu de confiança i BUSQUETS, amb l'ajut de Viada i de Lluch, fa possible l'edició de *La millor corona.*

La seva obra estrictament narrativa s'inicia amb DEL MONTSENY, edició a Barcelona per la Biblioteca Popular de l'Avenç, l'any 1903, i culmina l'any 1929 amb la publicació per Edicions Follet, Calders-Manresa, del recull de proses DEL MEU VIURE RURAL, en les pàgines del qual s'evidencia el grau aconseguit de maduresa literària.

La darrera mostra poètica de BUSQUETS I PUNSET va ser publicada en el volum 337 de Lectura Popular, editat a Barcelona, l'any 1918, amb el títol global de POESIES.

Com a novel·lista publica l'any 1907, a la Biblioteca Emporium de Palafrugell, DOS AMORS. El mateix any i a la Biblioteca Ressenya Literària, edita ÀNIMES FERIDES. L'any següent, 1908, la Biblioteca Ilustració Catalana, ofereix al públic PLANTALAMOR. Una altra novel·la publicada de BUSQUETS I PUNSET va ser el volum 107 de Lectura Popular: AMOR DE SENYOR. La darrera obra novel·lada la va publicar la Biblioteca Ilustració Catalana, l'any 1917, amb el títol CALVARI.

En el terreny periodístic cal destacar: la col·laboració a *La Veu de la Guilleria* amb la columna A LA NOSTRA GENT, la fundació del primer periòdic de l'Hospitalet de Llobregat, *Ressenya*, a l'època en que BUSQUETS feia de mestre en aquesta ciutat. Va ser director al llarg de vuit anys (1926-1934) de la *Revista Ilustrada Jorba* editada a Manresa.

Mestre de temperament popular i democràtic, pretenia una escola més dinàmica i lligada a la realitat sociocultural.

Pel que fa a l'*Esbart de Vic*, ell va ser l'home-pont capaçd'enllaçar els fundadors de l'Escola Literària vigatana amb els *Romeus de l'Esbart de Vic*, és a dir, els joves valors seguidors dels primers. El relleu li va atorgar en Martí Genís i Aguilar, últim membre de l'Esbart.

Més enllà de l'escriptor, del pedagog, del folklorista i l'orador, hi ha un aspecte de BUSQUETS I PUNSET que destaca sobremanera: la seva excepcional qualitat humana, la seva bondat extrema. Ho testimonien els seus contemporanis: "L'Anton Busquets era una persona que et podia parlar de tot i amb humilitat. Una persona difícil d'oblidar".

ANTON BUSQUETS I PUNSET va morir el dia 19 d'agost del 1934, a Calders (Bages), on exercia de mestre.

En TONET era de Can Pepito i va signar la majoria dels seus treballs periodístics amb el pseudònim JORDI D'OSOR. Vet aquí el títol.

Anton Carrera i Busquets

Juliol del 1976

Diferents actes culturals, deportius, activitats vàries, i festes ja tradicionals que s'han portat a terme des de l'anterior Festa Major.

1975

SETEMBRE

Dia 20: És trobada una gírgola de gran tamany, bolet que es fa a les Guilleries.

OCTUBRE

Dia 25: Presentació d'un "Stand" local al "Certamen Agrícola i Comercial de GIRONA".

NOVEMBRE

Dia 5: En el "Correo Turístico de El Correo Catalán" al final de "Postal de Sant Hilari Sacalm", llegim: "Sant Hilari és quelcom més que una població passada per aigua, es un racó de Catalunya excels, ple de caràcter, de simpatia, de madura comprensió i hospitalitat".

Dia 10: Entrega del bastó de batlle a En Gabriel Miralpeix i Boada i jurament amb motiu del seu nomenament.

Curs d'anglès a segon nivell, en el Col·legi Parroquial Sant Josep, promocionat per el P.P.O.

Dia 12: Es posa en marxa el Cine-Club Sant Hilari.

Dia 16: III Cros Regional de Sant Hilari, amb triomf de Carme Valero i Vicenç Egido, varen quedar ben classificats els atletes locals Parareda i Rovira.

DESEMBRE

Dia 10: Curs de Formació Professional en la categoria d'Oficials de primer grau, rames administrativa i comercial (Secretariat), en el local de la Cooperativa.

Dia 14: El grup excursionista local F.F.F. i el S.E.C.M. del Centre Moral de Sant Martí-Clot de Barcelona, col·loquen llurs Pessebres a Sant Miquel de les Formigues.

Dia 22: Acció "Panera" i "Drapaire" i diada al "Cotolengo", promoguts pel Jovent-Nadal 1975.

1976

GENER

Dia 1: Concurs infantil de Pessebres.

Dia 5: Els Reis fan la seva entrada triomfal per la carretera de Vic.

Dia 30: Conferència amb diapositives sobre l'expedició a l'Annapurna a la Biblioteca de "la Caixa".

Dia 31: Homenatge i entrega d'un pergamí a l'ex batlle, En Joaquim Ripoll i Parés, en agraïment a la seva plena dedicació a la vila.

FEBRER

Dia 8: Es recullen unes 75.000'– Pessetes a benefici dels damnificats de Guatemala i campanya contra la fam.

MARÇ

Dies 28 i 29: Tómbola benèfica en el Convent de les Germanes Carmelites a benefici dels leprosos de Tala (Filipines).

Dia 28: Quo Vadis jovenívol.

ABRIL

Dia 4: L'Alcalde entrega un artístic pergamí a Rita Rovira per les seves actuacions durant molts anys en el Via Crucis Vivent.

Dia 16: Va tenir lloc, amb gran esplendor i èxit, el Via Crucis Vivent.
S'edita el III Butlletí Informatiu Municipal.

Dia 18: Es repobla el bosc hilarienc amb 217 conills.

Dia 23: I Conferència sobre "El Modernisme" a la Biblioteca de "la Caixa".

MAIG II Curset sobre Ensenyament de ballar sardanes.

Dia 7: II Conferència sobre "El Modernisme" a la Biblioteca de "la Caixa".

Dia 8: Actuació de Teresa Rebull i alguns cantants locals en el Festival de la Cançó Catalana organitzat per la joventut.

Dia 12: Visita del Governador Civil de la Provincia D. Armando Murga Carazo, acompanyat pel Delegat Provincial d'Esports D. Francisco Gutiérrez, per estudiar i resoldre problemes de la població.

En una de les reunions es va donar compte de la concessió de la pista polideportiva i d'atletisme.

JUNY

En aquest mes s'ha portat a terme el millorament de més de 28 carrers de la vila, mitjançant nou asfaltat, clavegueres, punts de llum, voreres, recollida d'aigües pluvials i boques d'incendi. Més detalls en la pàgina de millores municipals.

Dies 12 i 13: Tingué lloc una votació en el municipi per tal de determinar si l'ajuda econòmica de la Federació de Futbol s'esmerçaria en el camp municipal d'esports antic o bé es faria un polideportiu i camp en terrenys nous cedits pel Sr. Ribot. 417 votants i majoria a favor del camp vell.

Dia 15: Núria Rotllant Canaleta, PUBILLA 1976-77. Dames d'honor: Estrella Planiol Tejón i Carme Valls Joan. Una festa popular molt ben presentada i que obté una gran assistència de públic. En un intermig del ball, que tingué lloc en el Saló Tivoli, es donà a conèixer el resultat de la votació i l'alcalde va fer la proclamació de la nova Pubilla.

Dia 24: Festa Major de Juny i XXX Homenatge a la Vellesa, amb la col·laboració del Magnífic Ajuntament, la Caixa de Pensions, Els Nois Alegres, Joventut-75, Juniors Musicals, Jumaca Group d'Arbúcies, les Majorettes Infantils i Juvenils i la Banda de Sant Hilari.

Homenatge a l'ex-jugador de futbol Agustí Llinares.

Concurs de Petanca amb motiu del I Aniversari de la fundació del Club, a Can Pere.

Dia 29: Competició de cant d'ocells a la plaça Gravalosa, organitzat per el SED'OSH local.

JULIOL

Dia 10: Es celebrà, amb gran animació, la festivitat de Sant Cristòfol.

Dia 24: Revetlles de Sant Jaume a Can Pere i al Subirà.

Dia 25: III Setmana de la Joventut.

AGOST

Dia 1: Competició de Petanca Trofeu Guilleries, a la Plaça Gravalosa.

Dia 8: II Gran Aplec de la Sardana.

Dia 21: Tingué lloc la Revetlla de disfresses, al Club Villaret.

Del 28 al 31: Exposició col·lectiva de Pintura a la Biblioteca de la Caixa. (Romandra oberta fins el dia 5 de Setembre).

ELS ARBRES

Sé que en fer aquest petit article hi haurà una gran quantitat de gent disconforme amb la meva manera de pensar. Uns perquè no s'han perguntat mai què és un arbre, altres perquè creuen que els arbres són un perill a les carreteres o perquè s'han d'escombrar les fulles pel matí i els mandataris del poble perquè segueixen una política contrària a la tesi que penso defensar. De totes maneres tota cosa que porti a polèmica és interessant.

Quan un arbre cau un testimoni de la història del poble desapareix. Llegirem en aquest mateix programa que en la Plaça Catalunya s'hi ha col.locat un bonic tronc de castanyer com a homenatge a l'arbre; davant seu el foraster dirà que allò està bé, que és maco i curiós, i el del poble no en farà gaire cas perquè està acostumat a veure'n en el bosc.

Mirat fredament i sense cap tipus de subjectivitat, la iniciativa és bona, ja que la vegetació és una font de riquesa del poble i amb això li reconeixem el nostre agraïment. Ara bé, no és una contradicció el que per un cantó es faci un monument a l'arbre, en abstracte, i per l'altre s'aterrin els que tenim en els carrers?

Des de fa uns mesos han desaparegut del casc urbà els arbres del Passeig de la Font Vella - se n'hi ha plantat de nous -, del carrer del Sagrat Cor, del carrer Verge del Padró (Cal Rei), del començament del carrer Montseny (Can Barca) i està en projecte fer caure els del 14 d'abril (Passeig Víctor Pradera) i els de molts altres carrers que estan dintre els nous plans d'entrada a Sant Hilari.

El poble es mou dintre unes grans contradiccions. Esperem que els estiuejants vinguin i els traiem un dels millors atractius com són els arbres, volen naturalesa i els donem asfalt...

Fa uns dies nous arbres queien i semblava que es resistien a morir perquè no veien el motiu d'haver de deixar de viure, però la màquina, implacable, els abatia l'un darrera l'altre. Una veïna que s'ho mirava estava contenta perquè així no hauria d'escombrar les fulles del carrer... Em sembla que aquesta força que tenen els veïns a l'hora de demanar aquestes talles d'arbres s'hauria de manifestar en altres aspectes que serien més positius per a tots els hilariencs.

És evident que en algun lloc els arbres que hi havia o hi ha oferien un pobre aspecte estètic i físic i que era convenient tallar-los i plantar-n'hi de nous, però aquesta mesura no és vàlida per els de tots els carrers.

Per altra part demanaria a l'ajuntament que informés públicament, almenys en els plens, d'aquestes "millores", doncs d'aquesta forma l'esperit democràtic que ha de presidir tot consistori es perd en el fons d'una llei que fa massa temps que coneixem i les talles d'arbres es presenten com fets consumats. Algunes decisions que afecten al poble en general són adoptades una mica de manera arbitrària, quan la col.laboració i participació dels veïns pot ser bona en aportar solucions i idees a problemes concrets. La pressa no és mai amiga de fer les coses ben fetes.

Resulta molt desagradable veure carrers pelats i sense cap sombra quan sempre s'havien vist plens de vida, perquè, encara que no ho sembli, els arbres són i donen vida. El passejar sota els arbres és una manera d'omplenar els moments d'oci dels hilariencs i d'aquells que per uns dies s'hi senten i, per tant, no se'ls pot negar aquest dret.

Salvem i estimem els arbres i no ens deixem enlluernar per unes estructures urbanes que no beneficien gens i que trenquen l'harmonia, la bellesa i l'encís del paisatge del nostre Sant Hilari.

Angel Serradesanferm i Valls

El cor local "ELS NOIS ALEGRES"

Festa de la Benedicció de la "Senyera". Any 1955.

Era a principi de l'any 1947. Uns quants joves, avui ja de més de 50 anys, com a continuació d'uns intents fets l'any anterior, varen agrupar-se per a formar un cor.

Hi havia a Sant Hilari, aleshores, dos cors: el Parroquial, de caràcter mixte, i el "Guilleries", d'homes sols. L'un i l'altre, en la part de veus d'homes, amb components d'edat, no diré avançada, pero sí la majoría madurs.

Per això els joves que vàrem formar "Els Nois Alegres" ho férem, podríem dir-ne, amb esperit contestatari, ja que en el fons no estàvem d'acord amb la forma com es portaven els cors i, sobretot, perquè no es tenia en compte la nostra opinió i posició dintre els mateixos.

Superades les primeres oposicions que trovàrem, va plantejar-se el dilema del nostre nom de guerra. Tots érem joves d'esperit obert i alegre i com que a la majoria s'ens coneixia pel "Noi tal", o el "Noi qual", vàrem creure bé prendre el nom i actuar com "Els Nois Alegres".

També, potser, vàrem usar i abusar una mica de la nostra posició, diguem-ne "flamenca", a l'adoptar la forma de presentar-nos en públic, encara que va causar impacte. Impacte a mitges, en quant a què tothom ens creia una colla d'arreplegats, cosa que promptament va quedar desvirtuada, en sentir-nos a cantar ajustadament la primera sardana. I és que, francament, la presentació nostra no podia ser d'altra

manera: barret de palla, llacet vermell amb "topos" blancs, clavell a la solapa, i un bastonet simulant canya que donaven peu a un criteri públic envers nosaltres un xic estrafolari. Això no volia pas dir que en el moment de la veritat no poguéssim actuar amb seny, cantant acuradament, i procurant fer-ho, si era possible, tan bé o millor que els altres dos cors. I el que en principi tothom va creure que seria flor d'un dia (dos, tres, quatre anys al màxim) s'ha convertit ja en trenta anys llargs de "Els Nois Alegres". Si ens ho haguessin jurat no ens ho hauríem cregut.

En l'actualitat ben pocs en quedem ja d'els que vàrem començar el cor; crec que tant sols un parell, director inclòs, però, de fet, l'esperit és encara més o menys el mateix: l'esperit de servir a Sant Hilari amb els nostres cants, que si bé és veritat no tenen actualment el lligam i perfecció del començament sí que mantenen la torxa del nostre esperit coral i claverià d'aleshores. Potser abans ens esperonava el fet de cantar millor que els altres cors i avui, com que som sols no tenim aquest esperonament d'abans, però procurem dintre les nostres possibilitats fer-ho tan bé com ens és possible.

"Els Nois Alegres", com totes les coses, han tingut moments rutilants i moments de depressió i quan les coses anaven bé, les ganes de ser del cor eren moltes. Adhuc arribar-se a no admetre més cantors, cosa que, crec, va ser una equivocació. Malgrat tot, hem anat passant els anys; i de l'esplendorosa realitat dels anys 49 als 62 vàrem passar a la depressió, i gairebé disolució, dels anys 63 als 71. Tan sols ens esperonava i ens feia aguantar la il.lusió de poder cel.lebrar les "Noces d'Argent". I un cop celebrada la festa de les "Noces d'Argent", va semblar que la cosa tornava a rutllar, mercès a l'aportació de saba nova en forma de cantors joves. Esperem que això duri.

Fites importants de la història del nostre cor han estat: la Festa de la Benedicció de la nostra "Senyera", que va tenir lloc el dia 11 de Desembre de l'any 1955. El Sr. Alfred Ballesteros va regalar-nos el cos brodat de la mateixa, i nosaltres vàrem arranjar-la. Ja teníem "blasó on hi havia - perquè no? - el barret de palla, llacet, clavell i bastó. En varen ser padrins l'al-ludit Sr. Ballesteros i la Sra. Maria Serras de Rossell, esposa del Batlle d'aleshores, el Sr. Enric Rossell, festa que encara es recorda. Recollits els Srs. Padrins per tot el cor en les seves respectives llars, vàrem encaminar-nos cap a l'Ajuntament, on el Sr. Batlle va entregar-nos la "Senyera", i enmarcant-la tots, amb les Autoritats locals presidint-nos, vàrem anar al Temple Parroquial, on cantàrem un Solemne Ofici interpretant la Missa "Pontificalis" del mestre Perossi, i al final la "Pregària a la Verge del Remei" del mestre Millet. A la sortida, i a la Plaça de l'Església, els padrins entregaren la "senyera" al nostre President, en Joan Vernedas. Seguidament el cor va intepretar la Sardana "Hilariença" del mestre R. Viladesau, i el "Cant a la Senyera" del mestre Millet. Hem de fer notar l'actuació fraterna en aquests actes de l'altre cor local d'aquell temps "Som i Serem". Després del dinar de "germanor", va haver-hi una audició de sardanes ccompleta.

L'altra fita important del cor va ser la festa de les "Noces d'Argent" el dia 9 de Maig del 1971. Acuradament preparat tot, va començar la diada amb una visita al Fossar Municipal per a resar i fer ofrena d'un ramell de flors als cantors Jaume Juvanteny (fundador), Jaume Pallarols i també a la Padrina del cor Maria Serras de Rossell. Acte senzill i emotiu però ple de significació espiritual i fraterna. De retorn al poble, enmarcant la nostra "senyera" que acompanyàvem tots, presidint-ho la Junta del cor, i amb acompanyament d'Orquestra - La Cobla Barcelona - vàrem dirigir-nos a recollir al sr. Alfred Ballesteros i família i a la filla gran de la difunta Padrina del cor, la qual amb molt de gust va prestar-se a actuar, junt amb la seva germana, com a Padrina en aital diada, Sra. Maria Josepa Rossell de Testart. Després, vàrem dirigir-nos a l'Ajuntament on ens va rebre la Corporació Municipal en ple. I de la Casa de la Vila (Senyera al davant) els "Nois Alegres" de tot temps, Srs. Padrins i famílies i les autoritats locals anàrem al Temple Parroquial on va celebrar, fent l'homilia, l'Arxiprest Mossèn Jaume Bardolet. Va interpretar-se la Missa

del Pare Ireneu Mª Segarra i en acabar va cantar el cor la "Pregària a la Verge del Remei" de Millet. Acabat l'acte religiós va haver-hi el Concert del cor i Balls populars a la Plaça del Dr. Gravalosa. El cor va interpretar la sardana, a nosaltres dedicada, pel mestre Francesc Mas Ros "Els Nois Alegres", "Evocació al Pirineu" del mestre Martínez Valls, de "Cançó d'amor i de guerra" , i la sardana del mestre Ricard Viladesau, "Hilarienca". Després va haver-hi ofrena de medalles commemoratives per part dels Srs.Padrins,representació dels cors, ja extingits, "Som i serem" i "Racs", ofrenes que va rebre el nostre President, en Joan Miralpeix. Seguidament, l'Obra del Ballet Popular de Barcelona, acompanyada per la Cobla Barcelona, va desgranar una munió de balls típics catalans que varen plaure molt per la seva justesa, presentació i acurada interpretació. Acabat això, la Publilla local va destapar la Placa que l'Ajuntament ens ha dedicat (que és dintre del brollador de la Plaça) amb motiu de les noces d'argent. Seguidament en el Saló Tívoli la Cobla Orquestra la Principal de la Bisbal ens va oferir un sobirà Concert de Sardanes i Música folklòrica catalana, acabant amb la interpretació de "La Santa Espina". Després del dinar commemoratiu, l'Obra del Ballet Popular actuà novament i la Principal de la Bisbal va oferir una audició completa de sardanes, interpretant "Bell Penedès", "Baixant de la Font del Gat", "Nois Alegres", "Sentmenat sardanista", "Aimada Joaquima", i "Hilarienca", sardanes totes elles que "Els Nois Alegres" al llarg dels anys han interpretat amb molta propietat i justesa.

No puc tampoc deixar d'esmentar les diferents excursions d'esplai i de caràcter formatiu que el nostre cor ha fet. S'ha visitat tres vegades Mallorca, dues Madrid, dues Bilbao, tres València, una Alacant, Cartagena, Múrcia, Santander, quatre vegades Sant Sebastià, vàries, Saragossa, dues Lourdes, una La Costa Blava i la Riviera, etc. En totes elles, apart l'esbarjo personal dels excursionistes, s'ha procurat donar-hi, dintre la seva organització, un sentit cultural.

No ens ha mogut, en exposar tot el que fins ara heu llegit, cap desig triomfalista. S'ha procurat, només, fer esment i informar de les nostres activitats com a cor. Ens dol, tant sols, que la nostra actuació actual no estigui a l'alçada que anteriorment havia tingut el nostre cor. Potser també ens haurïem de renovar en algun aspecte de la nostra forma d'actuar. Amb tot, podeu tots els hilariencs comptar sempre i en tot moment amb la nostra col.laboració desinteressada tant en els esdeveniments cívics com religosos. De la mateixa manera que som els més veterans en els "Homenatges a la Vellesa" tampoc defugim, ni molt menys, de donar el relleu que podem en el Temple Parroquial o, en altres temps, durant l'estiu, cantar en honor dels nostres estiuejants en diferents carrers, places o establiments hotelers.

Ja ho sabeu hilariencs: "Els Nois Alegres", com sempre, han estat, estan i estaran desinteressadament al vostre servei i al de la nostra Vila.

Marià Brugués Corbera.

SANT HILARI

AHIR i AVUI del carrer de la Font

AHIR i AVUI del carrer Dr. Gravalosa

AHIR I AVUI

AHIR i AVUI de la carretera de la Font Picant.

Sant Hilari... AHIR i AVUI

Vostè sap que...

Vostè sap on es troba LA PEDRA LLARGA...

El que potser no sap és que "La Pedra Llarga", és un "menhir", Monument megalític catalogat amb el n.º 11 en el museu d'Arqueologia Espanyola.

Això vol dir que en la "Prehistòria", els nostres estiuejants ja feien "pedres"...

*

Vostè sap que Sant Hilari és la VILA DE LES CENT FONTS...

El que potser no sap és que en realitat no són 100 les fonts, sinó 114, però per a fins "publicitaris" el n.º 100 és per a tothom més conegut i "necessari".

*

Vostè sap que per prendre l'aigua picant fa falta un permís o certificat mèdic...

El que no sap és que durant l'any 1932 es donaren 1742 permisos i l'any 1974 solament 611.

Ara es pren més COCACOLA i menys aigua picant.

Vostè sap que el Rei Ferran VII prenia l'aigua picant...

El que no deu saber es que l'Azaña, president de la segona República, també la prenia.

Raó per la qual si vostè pren l'aigua picant no cal que faci "Règim" (va bé per a tots). La nostra aigua és DEMOCRÀTICA.

*

Vostè sap les qualitats curatives de l'aigua picant...

El que potser no sap és que aquesta aigua la va descobrir una VACA.

No sabem si el que li receptà fou un toro.

*

Vostè sap que el "veraneig" a Sant Hilari es compon de vells, criatures i senyores en estat de bona esperança...

El que potser no sap és que els nostres hotelers sempre compten per la propera temporada amb nous clients "menuts" de més i amb alguns altres clients vells de menys... (que en pau descansin). Amén.

SENECA (fill)

Toros en SAN HILARIO SACALM

Domingo 28 agosto 1949

a las 5'30 de la tarde

Grandioso Festival Taurino Organizado para Beneficencia

Con permiso de la Autoridad, bajo su Presidencia y si el tiempo no lo impide, se lidiarán, banderillearán y serán muertos a estoque

4 magníficos becerros 4

de la acreditada ganadería de D. FELIPE CORVO del campo de Salamanca

ESPADAS:

José García "El Navarro" **Carlos Bardaji "Campero"**

CESAR jugador internacional de futbol. **Francisco Izquierdo "Currito"**

Cuadrilla de "El Navarro"	Cuadrilla de "Campero"	Cuadrilla de CESAR	Cuadrilla de "Currito"
Juan Vernedas Sastrillo	Pepin Ribera	Ramón Feliu Pilili	Juan Villá Terremoto
Leopoldo Planas Larguillo	Jaime Plá	Ramón Dalmases Mencho	Pepe Luis El Marroquí
EL PEQUE	Victor Soler RIKT	José M.ª Pibernad El Aserrador	Tito Carné El Tití

Director de lidia: el novillero José Rodriguez MONTILLA — Un puntillero

La suerte del tranquedo musical **¿Quien?... ¿Como?...**

No deje de asistir al primer espectáculo taurino que se celebrará en

SAN HILARIO SACALM

VALOR ARTE EMOCION

Imp. ROADA Barcelona

Per a molts aquesta pàgina serà una sorpresa, doncs els més joves de 25 anys no hauran sentit a parlar del que va ser un gran esdeveniment a Sant Hilari.

El 28 d'agost de l'any 1949, en l'esplanada de darrera "Els Estudis", es va celebrar una "corrida de toros" a càrrec de toreros del poble, juntament amb algun "novillero" de veritat, organitzada pels estiuejants amb finalitat benèfica. Es va instal·lar una plaça que tenia uns 400 m.² amb totes les de la llei i en la qual hi cavien 1.155 persones sentades.

La idea que en un principi fou espontània anà prosperant de mica en mica fins a ser realitat. Les peripècies que els organitzadors varen haver de passar foren moltes, des de demanar els permisos corresponents fins a trobar el bestiar, passant per la instal·lació del "ruedo", la busca de "voluntaris", i un llarg etc. El fet d'arribar a organitzar una cosa aixi ens dóna una idea de la capacitat d'organització que en aquella època tenia la colònia estiuenca. En el mateix any a Sant Hilari hi havia una companyia que actuava cada dia en el Tívoli, dues orquestres, una a l'hotel Solterra i l'altra en el Cafè Unió, disfresses, etc.

La "corrida" en sí va ser d'allò més divertit i espectacular i no hi faltà res. Semblava ben bé un festival de toros de qualsevol poble del sur d'Espanya. Els llampants cartells, el sorteig dels toros, les quadrilles, les senyores amb "peinetas" i mantons, tot va donar un gran ambient i animació a la festa.

Recollim aquí algunes impressions d'un dels organitzadors de la festa, que no poden ser més expressives:

"Sortosament no passà res greu, solament algunes patacades i esgarrinxades; quan penso que en clavar les banderilles una la vaig col·locar "impecable" i l'altra em va anar a dos centimetres del peu...! Encara m'esgarrifo i sembla que veig els ganxos de la banderilla!

"I arribà el 28 d'agost. Aquell diumenge tots vàrem anar a combregar... i la processó anava per dintre. Vàrem menjar a la una perquè fessin les hores reglamentàries..."

"Celebrada ja la "corrida" sorgí un altre problema greu amb la venda de la carn. Per sort es va resoldre a la una de la nit gràcies a la intervenció personal de l'alcalde que era en "Vadó Manyà". Al cap de poques hores, a les carnisseries del poble es venia carn de toro, que per cert era molt bona".

"Han passat ja 25 anys i alguns dels organitzadors han mort. A tots els qui ens animaren i també a aquells que ens varen criticar, moltes gràcies. Un consell a tots: no us emboliqueu mai amb toros!!!."

"Els comentaristes i crítics taurins varen fer acte de presència i comentaren molt favorablement el festival de Sant

Hilari en les diverses revistes especialitzades, la qual cosa dóna més importància a la iniciativa d'aquells joves estiuejants, i gent de la localitat.

La qüestió és que, gràcies a l'empenta i valentia dels components de la colònia estiuenca, Sant Hilari va tenir una "corrida de toros" que encara és gratament recordada.

JAUME PLA

CONSELL MAL APROFITAT - Rondalla de Mossèn Jacint Verdaguer

Ben coneguts són encara en nostra terra els trabucaires. Un dels seus capitosts era Bou, que fou fusellat a Vic quan jo era estudiant, i ho tinc ben present encara. Entre les malifetes que se li atribueixen, conten que anà un dia amb tota sa partida al Subirà de Santes Creus. Se presentà a l'amo i li demanà diners.

-*Quants ne voleu?*- li preguntà en Subirà.

-*Un quartà de dobles de quatre*- respongué en Bou.

En Subirà, tenint por de perdre cosa millor, li mesurà tot seguit un quartà d'unces d'or, que li presentà amb la mateixa mesura. Aqueixa era acurullada, cosa que el Bou no li havia demanat. Aquest se tragué el sabre, i en Subirà se posà tan groc i tremolós de por que, ofés d'alguna cosa li en fes alguna.

Mes, lo Bou passà senzillament l'arma per sobre el quartà fent-lo servir d'arrasadora, i tornà el sabre a la beina. En Cellabona, qui era el seu segon, veient caure i rodolar per terra un bé de Déu d'unces de la perruca i cantelludes, s'abocà a collir-les.

-*Deixa-les estar*- li digué en Bou amb to imperiós -*Aqueixes no són nostres, i a cadascú lo que sia seu.*-

En Cellabona no replicà al seu superior, mes un dia que el Bou era fora amb uns quants de la partida, se presentà amb los restants al Subirà de Santes Creus amb intenció de demanar lo curull d'aquell quartà de dobles de quatre. Però un raig de foc que sortí de les finestres lo féu adonar de que els mossos d'esquadra eren a dins a punt de descanviar amb plom les dobles de quatre de l'altre dia, i de que tot cercant unes quantes unces d'or, anava a risc de deixar-hi la pell i de perdre la vida.

"*Verament* -deia tot fugint- *en aquest món, qui tot ho vol tot ho perd. Cal deixar a cada u lo que sia seu, com diu lo Bou*".

Rondalla publicada en "OBRES COMPLETES" de Mossèn Jacint Verdaguer, tercera edició, 1949, Editorial Selecta, pàgina 1374.-5

Diversos noms pels mateixos carrers

En el programa de l'any passat sortia un escrit referent a l'etimologia del nom d'alguns carrers de Sant Hilari.

Amb aquest article pretenc presentar un aspecte que potser molts hilariencs desconeixen, i és el dels diferents noms que els carrers del poble han tingut durant els últims 50 anys, diferències que han estat sempre influenciades per característiques polítiques, més que no pas locals i municipals.

Aquestes ratlles no intenten plantejar cap polèmica, sinó donar a conèixer el nom de carrers que al llarg dels anys han tingut, per part dels organismes oficials, una denominació diferent. No cal dir que aquesta "oficialitat" depenia del règim polític del moment. No estem per establir una dialèctica entorn a uns fets que formen part de la història i per això em limitaré a exposar.

Noms dels carrers: (1)

Any 1.924	Any 1.937	Any 1.970	Noms Populars (3)
Plaça de la Constitució	Plaça de la República	Plaça del 5 de febrer	Plaça de l'Església
Carrer d'Arbúcies	Carrer d'Arbúcies	Josep Ximeno	
Carrer Costa	Martí – Julià	Costa	
——	Montseny	Sagrat Cor	
Passeig de la Font Vella	Passeig de la Font Vella	Avgda. Generalíssim	Passeig de la Font Vella
Carrer de Vic	Carrer de Vic	Carrer de Vic	
Montsolís	Montsolís	Montsolís	
Vernis	Joan Maragall	Vernis	
——	Santiago Russinyol	Carrer de la Font	
El Solei	Dr. Raventós	Dr. Raventós	
Plaça Jacint Verdaguer	Plaça Jacint Verdaguer	Plaça Jacint Verdaguer	
Plaça Dr. Robert	Plaça Dr. Robert	Plaça Dr. Robert	Plaça del Peix
Valls	Pompeu Fabra	Valls	
Carrer de la Rectoria	Francesc Macià	Francisco y José Gubau	Rectoria
Dr. Morales	Dr. Morales	Dr. Morales	Ctra. Font Picant
Plaça Dr. Gravalosa	Plaça Dr. Gravalosa	Plaça Dr. Gravalosa	Placeta
Barri de l'Hospital	Barri de l'Hospital	Barri de l'Hospital	
Tres Creus	Salmerón	Tres Creus	Petrinxo
Verge dels Dolors	Querós	Verge del Dolors	
Ctra. d'Arbúcies	Pi y Margall	Ctra. d'Arbúcies	Carretera
Rocosa	Angel Guimerà	Rocosa	
Sant Benet	Fivaller	Sant Benet	
C. Rovira	C. Rovira	C. Rovira	
Les Arenes	Arenes	Arenes	
Barri del Serrat	Barri del Serrat	Barri del Serrat	
Passatge Rovira	Passatge Rovira	Molí de Dalt	
Est	Guilleries	Est	
——	Pau Clarís	Dr. Muñoz	
León	Ignasi Iglésies		
——	Pau Casals	Ctra. Villavecchia	Piscina
——	Passatge Gil	Passatge Gil	
Carrer de la Presó	Balmes	Balmes	
Hort-Nou o Hortes	Hort-Nou	Hort-Nou	
——	Rossinyol	Avgda. "José Antonio"	Ctra. Vic
——	Busquets y Punset	Busquets y Punset	
——	Cases Serras	Joan Serras	Torrent d'en Serras
Bertoldino	Bertoldino	C/. de l'Església	
Dr. Torres y Bages	Dr. Torres y Bages	Dr. Torres y Bages	
——	Passatge Sala	Passatge Sala	
——	Dr. Moragas	Dr. Moragas	
——	Passeig 14 d'abril	Passeig Víctor Pradera	14 d'abril

Aquí queden aquests noms com a curiositat que corresponen a tres èpoques diferenciades de la història del poble espanyol.

En el primer període poc hi ha a comentar ja que són els primers noms i sobre ells tindrem una referència.

En la segona època hi havia la República com a forma de govern i per tant no és d'estranyar que els noms dels carrers estiguin vinculats a personatges de certa importància dintre del context republicà. Una cosa que es veu al primer cop d'ull és que desapareixen tots els noms que fan referència a sants i a verges degut al caire anticlerical de la República.

El tercer període correspon als anys posteriors a la victòria de l'exèrcit nacional sobre el republicà i per tant, com a reacció, desapareixen els anteriors noms per ser substituïts pels de personatges significatius dintre l'esquema polític dels últims quaranta anys.

Ara ens trobem en una situació política diferent a les tres abans esmentades i potser seria hora de fer un petit balanç per a mirar de recuperar alguns noms que el poble mai ha abandonat per més que els "organismes" s'hagin esforçat en canviar-los. Posem un cas concret: si demanem a gent de Sant Hilari on és la Plaça del 5 de febrer estic segur que molts dirien que no ho saben, però si demanes per la plaça de l'Església tothom te'n sabrà donar raó; per què doncs no recuperar el nom popular i dir-ne "Plaça de l'Església"?. Com aquest trobarfem el carrer de la Piscina, el del Petrinxo, el de la Rectoria, el del 14 d'abril o Pla del campaner, Placeta, Plaça de Can Torrent, etc.

Aprofito també aquestes pàgines per demanar a la gent responsable de la denominació dels carrers (?) que quan dongui nom a algun tingui en compte personatges que han tingut alguna trascendència per Sant Hilari. Els noms de Serrallonga, Guilleries, Frederic Culí, i d'altres serien més significatius pels hilariencs que els de Barcelona, Tarragona, etc.

També seria recomenable que per part de l'Ajuntament es prengués la decisió de posar el nom delscarrers en català, així com el nom del poble que figura a les entrades del casc urbà. Seria un pas que no costaria gaire, que la gent aceptaria de molt bon grat i que ajudaria a donar més promoció a la nostra llengua.

Si aquest escrit promou diversitat d'opinions, millor. Entre tots hem d'anar polint una sèrie de divergències que encara s'arrosseguen per fets històrics als quals els més joves n'estem totalment desvinculats.

(1) Hi ha carrers que només surten en les últimes dues dades, però és que abans no existien.

(2) És possible que m'hagi deixat algun carrer o que potser algun nom estigui equivocat. Demanaria que qui ho sàpiga m'ho digui.

(3) Només s'ha posat el nom popular dels carrers més importants.

A. Serradesanferm i Valls

ACTES RELIGIOSOS

Diumenge, dia 29

COMMEMORACIÓ DEL MARTIRI DE SANT JOAN BAPTISTA.

MISSA SOLEMNE, a les 12, amb assistència de les Autoritats. Al final hi haurà veneració de les relíquies del Sant.

Altres Misses: A les 7'30, 8'30, 10, 11 i 20'15.

Dilluns, dia 30

ANIVERSARI DE LA DEDICACIÓ DEL TEMPLE PARROQUIAL.

A les 12, MISSA CONCELEBRADA pels sacerdots fills d'aquesta vila i els de l'Arxiprestat. Dirà l'homilia el Rvd. Josep Planas Vilaró.

Altres Misses: A les 8 del matí i vespertina.

Dimarts, dia 31

MEMÒRIA DELS DIFUNTS DE LA PARRÒQUIA.

A les 12, MISSA SOLEMNE en sufragi dels difunts.

Altres Misses: A les 8 del matí i vespertina.

ACTES RECREATIUS

Diumenge, día 29

Matí

A les 11.- Cercavila de Gegants i capgrossos, Banda de Cornetes i Tambors i MAJORETTES locals.

A les 11'45.- Acompanyament de les Autoritats al Temple Parroquial per assistir a la Missa Solemne.

Tarda

A la 1.- **Sardanes** al Passeig de la Font Vella.

A les 4.- **Concert** a la Piscina per La Principal de la Bisbal.

A les 3'30.- Al Camp Municipal d'Esports, preliminar amistós infantil: C.E. Sant Hilari - C.D. Farners.

A les 5.- A continuació Gran Partit de Futbol entre els equips, **C. E. Sant Hilari i C. D. Anglès.** (Trofeu Magnífic Ajuntament).

A les 5.- Audició de **Sardanes,** a la Plaça Mn. Jacint Verdaguer.

A les 7.- En el Cinema Catalunya, actuació de **Lluís Llach.**

Nit

A les 10.- **Sardanes** a la Plaça del 5 de Febrer.

A les 10'30.- **Gran Ball** a la Piscina Villaret, per l'Orquestra **LA PRINCIPAL DE LA BISBAL.**

Dilluns, dia 30

Tarda

A la 1.- **Sardanes** a la Plaça Gravalosa.

A les 5'30.- Audició de **Sardanes** a la Plaça Mn. Jacint Verdaguer.

Nit

A les 10.- **Sardanes** al Passeig de la Font Vella.

A les 10'30.- **Ball** a la Discoteca Villaret.

A les 10'30.- En el Teatre TÍVOLI, Gran Funció de Teatre: **H A I R** de E. Polatoglou, el Rock musical de l'amor tribal.

Dimarts, dia 31

Tarda

A la 1.- **Sardanes** a la Plaça Gravalosa.

A les 5'30.- Audició de **Sardanes** a la Plaça Mn. Jacint Verdaguer.

PROGRAMACIÓ DE CINEMA

Empresa Tívoli - Catalunya

Dia 28.- OBSESION DE ARMANDO - PELHAM "1-2 y 3"

Dia 29.- MADRID COSTA FLEMING - FRENCH CONECTION

Dia 31.- MI NOMBRE ES NINGUNO - ME HAS HECHO PERDER EL JUICIO - EL REGRESO DE LA PANTERA ROSA - EL ZORRO - EL CONSERJE - EL PODER DEL DESEO

(Detalls en programes a part).

NOTES:

- *Dissabte dia 28 a les 4 de la tarda, en el nou camp de tir LES ARENES, situat a 6 Kms. de Sant Hilari en la carretera de Viladrau, Finca "La Fàbrega", hi haurà Tirada General.*
- *Dissabte dia 28, a les 10'30 de la nit, vigilia de la Festa Major, a la Piscina Villaret actuarà el popular i conegut CASSEN i el conjunt "TRIUMFAL".*
- *Del 26 d'Agost al 5 de Setembre, podrà visitar-se l'Exposició Conjunta de Pintura a la Biblioteca Pública de "La Caixa", presentada pels pintors:*
  Antoni Bernatallada - Antoni Cerdà - Ramon Sala - Domènec Vidanes - Joan Conte-Lacoste i Joan Viladevall.
  Horari de visita: tots els dies, de 11 a 1 i de 6 a 9.
- *A les Sardanes de tarda dels dies 29 i 30 hi haurà el tradicional BALL DE GEGANTS.*
- *Les audicions de Sardanes aniran a càrrec de la Cobla PRINCIPAL DE FIGUERES.*
- *Podrà modificar-se el present programa sempre que hi hagi motiu justificat per a fer-ho.*

RACÓ LITERARI

VERSOS DISPERSOS

Capvespre

Encara és clar. La finestra mig oberta em retalla
un petit tros de cel.
El so de la cambra és una música llunyana;
i tot jo un anhel.

Primavera

Cantava l'ocell molt amunt de la branca,
I jo estava amb ell.
I amb la teva mirada franca.

Demà

Vindrà un dia en què tornarem a néixer
i no ens farà falta parlar
perquè els altres ens entenguin.
Però jo no el conec aquest demà.
I voldria
que tots vosaltres
fóssiu com jo:
que no hi pensóssiu !.

Pis

Avui he llançat les claus
d'aquella nostra antiga casa.
Ja no hi tornaré mai més,
potser.
Ja no tornaran mai més,
segur,
aquelles tan curtes estades !.

Acabament

Ara que decideixo fer encara
uns quants versos més
- però amb la pipa apagada -,
hauré de desar els papers
o bé anar a buscar un jersei a casa.
Tinc fred,
i se'm glaça la paraula.

Barreja

Aquesta carícia teva,
en la intimitat nocturna del llit,
que probablement executen, a la mateixa hora, innombrables dones,
de vegades sembla creada per tu únicament
per a mi.

VICENT ANDRÉS I ESTELLÉS

Ascensions i una càrrega feixuga
que esfereeixen:
mesc, sàndal, raó, llim,
ralls, avions.

Vèrtex de tots els interrogants.

Repartir les idees — *I menjar closques*
No dir res — *I menjar cristalls*
Assenyalar — *I quedar mut*

- I que consti que jo tampoc en sé ben res -

Ens bressen les cendres.
- I ara mateix el gat blanc de casa
em fa pessigolles a les sandàlies -.
Aquella esponja de bany oblidada,
i en un moment, Leonard Cohen.
La fúria desencadenada
i tota la fertilitat d'una dansa jove,
i d'un altre coixí.
Esclat, caiguda, mort.

LLUÍS SERRANO I SERRAT

Agost 1976

VIURE VOL DIR ÉSSER DIGNES

Vaig néixer.
No en tinc cap culpa
però si l'obligació de viure.
Vull viure,
però en tot el que significa.
Viure és donar-te als demés,
lluitant per les seves necessitats i il·lusions.
Viure és estimar a tothom,
fent el bé amb tota la nostra força.

Volia viure.
Vaig tancar els ulls
i veia un món perfecte... UTOPIA.
Vaig intentar que tothom
fos feliç... FRUSTACIO.
Vaig obrir els braços
per estimar a tothom... REPRESIÓ.
No vaig saber què fer
perquè tots visquesim dignament... IMPOTÈNCIA.

Vaig estimar
i em van deixar SOL.
Volia morir-me
i restaba en aquest món.
que no hi valen utopies;
Frustrat,
reprimit,
impotent
i SOL.

---

toniclos, 25-6-76

En el principi un troç de carn.
Amb el pas del temps vas créixer
i ara, a la teva millor edat
ets poesia personificada.

Poesia és llum en la foscor de la nostra existència.
Poesia és vida en l'agonia dels dies que s'acaben.
Poesia és claror en la confusió d'aquests temps.
Poesia és amor en un mon plé d'odi.
Poesia és veritat en mig de tanta mentida.
Poesia és netedat dins d'una sosietat bruta.
Poesia és sinceritat per trobar el camí veritable.
Poesia és energia en busca de lo millor.
Poesia és ambició en la monotonia dels nostres dies.
Poesia és llibertat en el nostre món empresonat.
Poesia és justícia en una sosietat injusta.
Poesia és alegria en la trista realitat d'aquesta vida.
Poesia és ademés bellesa, armonia, musicalitat, ...

Vulgues ser vida i veritat,
amor i bondat,
llum i claror,
sinceritat, ambició i energia;
això és poesia.

Sigues llibertat i justícia,
bellesa i armonia,
musicalitat i simpatia,
alegria i així com ets, Mercè,
tantes vegades fantasia.

Encara que segurament ets
o pots ésser més que poesia,
perquè ets dona
i tens la virtut
d'ambicionar felicitat.

---

toniclos, primavera 76

CONTRA LA GUERRA I EL DRET A MATAR

Estimats pares:

Us escric només dues ratlles per a dir-vos, -que demà-, quan sorti el sol, -faré un viatge molt llarg-, no sé on, però la realitat és que ja no us podré abraçar mai més.

El per què em prenen la vida no val la pena que l'expliqui, però us asseguro que no he fet res per avergonyir-vos. La Guerra, la guerra es així.

Mare, el teu fill
van a matar,
perquè no ha dit
el que ells tant
els hi ha interessat.

Mare, el teu fill
han afusellat.
Plores perquè a tú
tant t'ha costat
que sortís ben criat
i ara
te l'han mort.

Mare, sens que diuen
que la guerra han guanyat,
però a tú tant se te'n fot
perquè el teu fill has perdut.

Mares amagueu els vostres fills
ja que ells de guerres
no en saben res,
i opinar mai el hi ha estat permès.

Per tant qui volgui
guerra que la faci;
i qui volgui pau,
que no sigui mai
un esclau.

JOAN MIRALPEIX

TRISTESA

Tristesa es el meu nom,
són tristos els meus ulls.
Tristesa, tristesa, tristesa
per ací i per allà.
Tristesa sentin els clams
d'un poble oprimit,
tristesa per aquells que
treballen fora de casa.
Tristesa, tristesa, tristesa
dels que estan en guerra.
Tristesa quan penso en tu,
amb el pa que no menges
i per aquells que sempre és diumenge
no recordant-se mai de tu.
Una terra només és estrangera
per a qui s'hi sent estranger,
les banderes encara que canvïn de color
totes busquen el mateix horitzó.
Tristesa, tristesa, tristesa
per ací i per allà.
Tristesa quan penso
en el destí del món,
tristesa és el nom
dels qui han perdut l'esperança
no recordant per què hi sont
i tot els hi fa recança.
Tristesa, tristesa, tristesa
només això.

JOAN MIRALPEIX

Sant Hilari
"rendez-vous" d'estiu

No pretenc pas amb aquesta expressió fer propaganda sinó una història del passat ensems que una narració del present.

Es natural que la situació privilegiada de Sant Hilari i la seva temperatura, sens parió, portin al poble una munió de persones que en fan el seu lloc de repòs durant els mesos de la calor.

Aquesta és la realitat i per això mateix és una llàstima que no aprofitem millor aquests moments privilegiats per a tots i en fem, a més a més del descans, aquest "rendez-vous" que pot ser per a tots una experiència enriquidora.

Perquè el fet és que passa per Sant Hilari durant l'estiu gran quantitat de persones que poden aportar molt, tant a la gent del poble com als estiuejants.

Entre tots hauríem de pensar la manera de poder, a través del mitjà més informal, trobar-nosno sols al Tívoli o als altres llocs a prendre cafè, a la Font Vella o a prendre l'aigua picant, a la Miranda... sinó en algun lloc per fer petar la xerrada ja que amb la gent que puja a Sant Hilari - per venir sempre s'ha de pujar - promet ser definitivament interessant.

En el món actual tot s'ha complicat tant que sense informació aviat es perd el tren. Sant Hilari és un dels llocs on hi he vist més quantitat de gent, en temps de descans, el més propici per a fer petar la xerrada, que tenen una autèntica categoria i per tant poden aportar quelcom de profitós.

I si tot això no és possible, cal personalment saber trobar el seu cercle que li permeti passar les hores vagaroses amb una bona conversa, buscant gent de les seves aficions, i procurant d'aportar també coses agradables als altres.

Procurem que els qui vinguin a Sant Hilari ho facin amb l'anhel de passar-hi unes bones estones i que enyorin Sant Hilari durant l'hivern.

J. MAS

CASES VELLES

El Soler

Masoveria de Saleta

Can Rovira

Molí d'en Boscà

De la ORQUESTA RITMO SACALM al CONJUNTO RITMOS

La dècada dels anys cinquanta és tot just iniciada. La gent de mica en mica comença a deixondir-se del terrible malson de la guerra civil malgrat que les privacions de tot ordre són encara ben nombroses.

Malgrat tot, en mig de les dificultats, algú proposa, mig seriosament mig en broma, una pintoresca iniciativa que la majoria consideren agosarada i temerària: crear una orquestra. Però com és possible de crear una orquestra entre gent absolutament ignorant del que és una nota musical? La il·lusió, però, i l'afany d'un grup de joves de Sant Hilari és suficient per superar qualsevol dificultat i la iniciativa del practicant Manuel Ramírez és secundada rapidament. Ell mateix assumeix la direcció del grup integrat per nois de la més diversa procedència professional com és ara carnissers, fusters, paletes, ferrers, etc.

Cadascú tria un instrument segurament d'acord amb preferències llargament somiades i desitjades. Els instruments són de lloguer com correspon a una orquestra pobra. Es comença pacientment a assajar cada dia després de la jornada laboral de cada un dels "músics". L'assaig, sistemàtic i rigurós, per aconseguir que d'aquells flamants instruments en surti alguna cosa, dura gairebé un any.

El grup, malgrat no haver-se presentat mai en públic, té ja una parròquia fervorosa que espera impacient el debut. L'ocasió es presenta per fi. Arriba de Viladrau una oferta per actuar en públic a l'"Hostal de la Glòria". La notícia deixa gelats als components de l'orquestra els quals, dubtant de les seves pròpies possibilitats, no saben si acceptar l'ofertment. Per fi, però, totes les reticències són superades i els nou "músics", director incluit, acuradament clenxinats a l'estil Rodolfo Valentino i amb ampul·loses "pajaritas", decideixen de correr el risc. El nom de guerra: ORQUESTA RITMO SACALM. La primera actuació fou un èxit.

La segona actuació que ja no es feu esperar, té lloc al Casino Tívoli per St. Antoni i representa la presentació oficial davant el que avui en diriem els seus "fans". Els ritmes de "bolero", "fox", vals, tango i tot el que en aquell moment estava de moda deixen embadalit el públic que balla sense defallir. En Nasi, l'empresari, contrariament al que avui passa, es veu obligat a dir-els-hi ben entrada la matinada: "Què, nois! Plegarem o què farem?". A partir d'ara els contractes cauen a dojo: Villavecchia, El Coll, St. Andreu de Bancells, Pla de les Arenes, Querós, Susqueda, etc. Tota la rodalia queda subjugada pel ritme trepidant dels seus instruments. Integren l'orquestra en aquesta època: l'esmentat Manuel Ramirez com a director, en Josep M.ª Vila, saxo primer, en "Mariano" Casas, contrabaix, en Josep Mollfulleda, bateria, l'Anton Pujol, saxo baix, l'Anton Garcia, saxo "mi bemol", l'Angel Rovira, violí, en Gabriel Miralpeix, saxo tenor, en Xavier Vila, trompeta primer i en Marius Rossell, trompeta segon i excel·lent vocalista.

Al cap d'uns dos anys de formada l'orquestra esdevé la primera crisi interna i el grup es reestructura. Es fa càrrec de la direcció en Josep Massaneda, surten del grup inicial quatre membres i n'entren a formar part en Ramon Fauria, piano, i en Josep Crous, trombó. El grup adquireix desseguida un estil nou més àgil i agressiu. El radi d'acció comença a eixamplar-se i la fama dels ara anomenats CONJUNTO RITMOS desborda

l'estricte àmbit local i les ofertes plouen des d'indrets més allunyats i cosmopolites com és ara Vic, Lloret, Massanet de Cabrenys, Tona, Seva, Anglès i d'altres.

Els desplaçaments són tota una odisea. Tots els músics, contrabaix, altaveus, bateria i tota la resta d'instruments s'encabeixen miraculosament en el flamant turisme STUDEBAKER de "el cubano".

Malgrat l'èxit assolit l'orquestra no desprecia pas les ofertes locals. A Sant Hilari en aquella època no hi ha bateig ni casament que no estigui amenitzat pel CONJUNTO RITMOS, donada la seva indiscutible capacitat per animar qualsevol festa i comptant que els seus preus són ben raonables. L'any 1954, per un ball de nit al Tívoli, cobren 350 pessetes. Les despeses pujen 50 pessetes i encara toquen 40 pessetes a cada músic.

Aquest mateix any actuen durant tot l'estiu a la Piscina Villaret, amb dues sessions diàries, al costat de les més renomenades orquestres del moment. És el moment àlgid que no s'estroncaria fins l'any 1956 quan, per diverses circumstàncies familiars d'alguns dels integrants de l'orquestra així com per haver de marxar a la "mili" la majoria d'ells esdevé una disgregació que representa el final del CONJUNTO RITMOS.

L'anecdotari de l'orquestra és realment ric i inesgotable. Una xerrada amb qualsevol dels seus integrants suposa hores i hores de divertides facècies.

A Vic, els dirigents del Casino negaven l'entrada al pianista Ramon Fauria per considerar-lo menor d'edat. En un viatge a Baget fou necessari arribar al poble, després de dues hores de caminar, amb tot l'instrumental carregat amb mules. Això succeïa també sempre que anaven a actuar a Querós on després calia dormir a la païssa en condicions no pas massa confortables.

Les dificultats, malgrat tot, no espantaren mai aquest grup de vertaders entusiastes de la música. La seva qualitat pot ésser més o menys discutida, però el que si és innegable i digne de tota estima és la seva entrega incondicional a la tasca que s'havien compromès a fer. L'exemple, malgrat el canvi del temps, no ha pas estat secundat. De tot això fa ja vint-i-cinc anys.

L'escultura de l'Arcàngel Sant Miquel del camí de Villavecchia

A uns dos quilòmetres de la nostra vila en direcció a Villavecchia, a l'esquerra de la carretera, hi veureu encara, una imatge de Sant Miquel Arcàngel amb el braç enlaire blandint una espasa en actitud de lluita contra el drac, que té als seus peus. L'estat de l'escultura és força llastimós, ja que durant la passada guerra fou colpejada amb una eina contundent i va quedar bastant destroçada. L'erosió també ha ajudat a la seva desfiguració. Al capdavall també hi ha unes lletres que seria interessant de desxifrar-les. El baix relleu de Sant Miquel està protegit amb un marc de ferro y un filat que encara es conserva.

Doncs bé, el significat i el motiu de la presència de la imatge en aquell lloc molta gent el desconeix i per això voldríem donar-ne una senzilla explicació. Una tartana, vehicle molt corrent cent anys enrera, època en què es pot situar aquest fet, circulava per l'esmentada carretera, i portava els amos de Villavecchia quan, de cop i volta, en la fosca del capvespre, s'aparegueren uns llops, -en aquell temps arribaven fins ben aprop del poble- que amb la lluentor dels seus ulls varen espantar el cavall, la tartana i els passatgers caigueren pel barranc, però amb tal sort, que gràcies a una alzina de les moltes que hi havia i que encara hi ha, els va aturar. Degut a la proximitat de la muntanya de Sant Miquel de Solterra o de les Formigues, els passatgers que sortiren amb vida d'aquest accident, volgueren perpetuar el fet i encarregaren l'escultura i la feren col locar en l'indret on, avui, encara es pot veure un xic desfigurada pel pas del temps i pels cops que va rebre.

JOSEP M.ª VILA

UN PROBLEMA

Segurament un bon nombre de pares de Sant Hilari no s'ha preguntat mai què fan llurs fills quan són fora de casa i de quina manera es diverteixen.

Jo els puc assegurar que la primera pregunta que hom es fa quan surt de casa, en un dia festiu qualsevol, és aquesta: Què farem avui per passar l'estona? I la veritat és que en un grup de sis o set nois i noies allò de "tres persones, tres opinions distintes" no serveix pas per a res, donat que a Sant Hilari no hi ha pas sis o set llocs per triar on anar a passar la tarda. M'atreviria a dir que de lloc d'esbarjo pràcticament només n'hi ha un, i és allà on anem a parar tots, tot i que el tipus de divertiment que s'hi ofereix no és pas el més adequat a tots els nois i noies en edats escolars ben diverses.

Però, què poden fer aquests nois i noies per tal de divertir-se a Sant Hilari una tarda de diumenge? On es pot anar? Vet ací el problema fins ara oblidat (i ni tan solament plantejat) per la gent adulta.

Potser molts dels qui llegeixin això no estaran pas d'acord amb mi, però la veritat és que jo puc aportar com a prova la meva experiència personal, recentment viscuda, ja que no fa pas gaire jo estava en aquesta edat conflictiva i no he pas oblidat l'aburriment de les tardes dels diumenges.

No fa pas molt de temps un grup de joves de St. Hilari varen decidir de preocupar-se d'aquest cas buscant tot seguit un grup de nois i noies, més joves que no pas ells, per tal que els ajudessin en la tasca que s'havien proposat i així solucionar els seus problemes comuns.

Al cap d'unes quantes trobades ja ens unia un sol propòsit: Ajuntar tots els nois i noies que volguessin per tal de trobar una solució conjunta i satisfactòria al problema de com omplir les hores lliures.

La idea inicial era crear una mena de club on tothom es trobés com a casa seva, on tothom pogués expressar amb tota llibertat tot allò que pensava sobre qualsevol tema. Una mena de refugi on fos possible evadir-se, encara que només fos fins a cert punt, dels problemes quotidians.

Però, com en tots els somnis ve l'hora trista del despertar. La primera dificultat a partir de la qual tots els altres projectes s'esvaïen, es va plantejar a l'hora de trobar un local on poder-nos reunir. No pretenïem pas de trobar un lloc especial. Volíem solament quatre parets on no hi plogués a dintre. Ni això fou possible trobar.

Malgrat tot vàrem intentar d'organitzar trobades encara que fos a l'aire lliure. En ocasions vàrem reunir-nos més d'una cinquantena de joves. Però aquesta solució no era sempre possible i la gent s'anava desanimant de mica en mica. Amb tot, quelcom s'havia aconseguit; si més no, plantejar el problema a nivell d'un ampli sector de la població adolescent de Sant Hilari que vivia sota els mateixos condicionaments. Però no varem pas anar més enllà.

Llavors va arribar l'estiu. A Sant Hilari l'estiu suposa una època de considerable "dispersió" a tots els nivells. Els contactes amb els companys que durant l'hivern són quotidians i estables a l'estiu desapareixen gairebé del tot.

Conscients de les nostres limitacions només ens quedà l'esperança que fóssim ajudats en aquest aspecte pels adults. Però la seva capacitat de gestió i d'organització en altres camps no es manifestà a l'hora de solucionar el problema de l'esplai dels seus fills. És que potser pretenem massa?

Josep Rossell i Massaneda

GENT DE LA TERRA

Millores Municipals

Nou asfaltat de carrers i places

Inauguració de l'asfaltat dels carrers per part de l'Excm. Governador Civil

Noves voreres en el carrer Sant Josep

Nou enllumenat de la "Placeta"

Enllumanament de les escales que enllacen el Passeig Víctor Pradera i la Plaça Tintoré

La nova Plaça Catalunya

Aterrament del cementiri vell

Arranjament del Passeig de la Font Vella i construcció de voreres noves

Agraïm profundament
la col·laboració
de totes aquelles firmes
industrials i comercials
que fan possible
l'edició d'aquest
programa.

Aserradores
Salvador Fontané Plenacosta
Leopoldo Planas
Ramón Solá Bosch

Barberies
L. Casadesús
Sala
Víctor

Bars
Bar Boada
Bar "La Cabanya"
Café Centro
Bar Club
Bar Félix
Bar "L'Espelma"
Bar Montseny
Bar del Serrat
Café Tívoli
Bar Pacheco
Bar Torrent
Bar Valera
Bar "El Racó" (Frankfurt)
Bar "Dogo" (Frankfurt)
Bar Juani

Caixes cartró
Embalajes Crafe
Embalajes Salvador

Carnisseries i Cansaladeries
Juan Badosa Comas
Jaime Busquets Güell
Mariano Casas Clopés
Adolfo Casas Tarrés
Francisco Collbatallé Moner
Tocinería Gil
Tocinería Pararedа
Tocinería Porta
Jorge Puig Boada
Tocinería Boada

Comadrona
Dolores Clos Serrat

Comestibles
Miguel Bayés Serradesanferm
Dalmacio Boada
Francisco Boix Grévol
Sabina Bruguera Busquets
Luis Casadesús Comajuan
Cooperativa de Consumo
Juan Cuadras Soler
José Cullell Taberner
Mercedes Fábregas
Antonio García Mir
Pedro Güell Masó
Jaime Homs Rodríguez
Juan Masnou Gallifa
Ramón Mimó Planas
Ramón Molas Mollfulleda
Florencio Moragas Fontanet "Casa Nuri"
Joaquín Planas Puig
Félix Rigalos Botet
Juan Rotllán Rovira
Joaquín Valls Bonet
Autoservicio "Montseny"

Confiteries
Amadeo
Fornés
Torrent

Constructors d'Obres
Construcciones Bocro
Antonio Brugué Fontanella
José Fábregas Parera
Gabriel Miralpeix Boada
José Miralpeix Busquets
Miguel Molist Muntalt
José Pujol Canaleta
Javier Rossell Terris
José Roura Gubau
Juan Solergibert Colomer

Fusteries i Mobles
Hnos. Andreu
Miquel y Rovira
Ramón Muntalt Pagespetit
Antonio Pujol Isach
Joaquín Rosquellas Cantal
José Tous Blanch
Francisco Torras Rovira
Muebles Font
Carpintería Serrallonga

Ferros Forjats
Art Català
José A. Casas Tarrés
Cayo, S. L.
José Donadeu Feliu
Taller Fábrega
José Fauría Miralpeix
Juan Fauría Miralpeix
Taller Nou
Angel Ramón Masmiquel
Buenaventura Roura
Santeloi
Juan Serrano Ojeda
José M.° Tarrés Casas
José Valls Juventeny

Gestories
Francisco Vilabella Güell
Andreu y Víctor
Miguel Suy

Hotels, Hostals i Pensions
Hostal Brugués
Hostal Fugarolas
Hostal del Grévol
Hostal Mimó
Hotel París
Restaurant Can Pere
Restaurant "La Pedra Llarga"
Hotel Ripoll
Hostal Rita

Juan Timoneda Juanhuix
Javier Casas Tarrés
José Muntalt Carós
TE.FI.S.A.
Jaime Collbatallé Rotllant

Consultoris de Bellesa
Mercedes Fontané Masnou
Carmen Miquel Rosquellas
Carmen Soler Tarrats

Electrodomèstics
Francisco Fauría Comas
Ramón Planiol Garriga
Ramón Fauría Miralpeix - Watt's

Entitats Bancàries
Banco Popular Español
Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros
Banesto
Banc de Girona
Caixa de la Diputació Provincial de Girona

Estancs
Carmen Durán Bruguera
Ramón Mimó Planas

Fàbriques d'Embotits
Embutidos Hilarienses
Embutidos Guillerías

Farmàcia
Ramón Broto Twose

Ferreteries
Angel Camó Juanola
Mold - Matt
Florencio Serras Thos

Floristeria
Sant Hilari

Hotel Suizo
Hostal Torras
Hostal Verdolet
Hostal Isidro
Pensión Camas
Pensión Montalt
Hostal Sant Miquel
Comidas "Font de l'Arç"
Comidas Vallicrosa
Hostal Canals
Comidas "Mas Cullell"

Lampistes i Manyans
Juan Bruguera Gubau
José Carreras Colomer
Ramón Moner Miralpeix
Jaime Pallarols Bruguera
Salvador Pidevall Puig
Rafael Tarrés

Llibreries
Librería Deza
Sports Joan

Manantials en explotació
Font d'Or
Font del Pic
Font del Sidé
Font Vella

Mecànics
Juan Cerver Coll
Antolino Fauría
Luis Fuguet Portell
Juan Martorell Isern
José Nogué Fontanet
Taller Sacalm

Merceries
Almacenes El Siglo
Casa Candi
Belinda
Goriot
Josefa Jordana Sabatés
Casa Juan Ridaura
Ropas L'Infant
Confecciones Artola
Consuelo Fábregas
Rafael Font
Hermanas Tort
Teresa Bosch
Styls

Metges
Armando Corzano del Castillo
Gabriel Olivé Valderrama
Sixto Marcos Villarín
Centro Sanitario
Juan Torres Rodríguez (Practicante)
Rivas Mariscal (Podólogo)

Objectes de Regal
Casa Bosch
Jaime Brugarola
Juan Fauría Bosch
Jaime Masó Bosch
Antonio Rossell Suñer
Sports Joan
Bazar Vigatá
La Vaixella
Conc. Fauría

Panaderies
Carmen Durán Bruguera
Estrada
Enrique Guinart
L'Espiga d'Or

Perruqueries
Rosa Maria
Angela Casas Clopés
María Estragués
Leocadia y Carmen
Carme Casadesús
Hermanas Pujol
Carmen Raset Bruguera
Isabel Sorroche Antolín
Montserrat Mas
Cecilia Rosquellas

Peixateries
Joaquín Permanyer Tarrats
Pescados San Hilario
Rosa Solá

Pintors
Ramón Fábregas
Juan Sunyer
Arteaga
Aradas

Polleria
Clotas

Sabateries
Mariano Brugués Busquets
Luis Comas Bayer
Baudilio Miralpeix Boada

Sastreries
Honesto Masnou Fábrega
Juan Vernedas Puig

Torneries

Afma S. L.
Arhima
Artesanía San José
Artifusta, S. L.
Batlle
BellArt, S. A.
Brugarola, S. A.
Catalonia
Javier Clos Serrat
Ramón Comas Xirau
Industrias Carri
Industrias Costa
Fernando Danés
Pedro Fauría Moner
Fedor, S. L.
F I A M
Tornería A. Guillerías
Arte Iberia
Manufacturas Sacalm
Mifran
Pedro Moner Casas
Industrias Palometa
Ponderosa Cast, S. A.
Industrias Puigderrajols
J. Raset Cortasa, S. L.
Juan Ribas Bosch
Angel Ripoll, S. A.
Juan Ripoll, S. L.
Industrias Joaquin Ripoll, S. A.
Jaime Raset Bruguera
Pedro Roura Gubau
Sahisa, S. A.
Industrias S A M
Carpintería Serrallonga
J. Solá, S. L.
José Taberner Recasens
Industrias Tor
J. Vila Portet, S. L.
Hispartesanía, S. A.

Transportistes

La Hispano Hilariense, S. A.
Transportes Hospitalet
Recadero Miralpeix
Transportes Miret
Transportes Ros
Recadero Xandri
Transportes Floriach
Transportes Solá
Taxis Consuelo Fábregas

Varis

Cía. Telefónica Nacional de España
Discotheque Villaret
Estación Servicio San Hilario
José Estragués Tort (Compra-Venta Patatas)
Imprenta Durán
Colomer Majoral (Maderas)
Pastas Canigó
Planchistería Trima
Relojería Breix
Tapicería Cuberta-Pagés
Tintorería A. Garrofa
José Valls Arumí (Patatas y Cereales)
F.I.T.E.R.
Parco, S. A. (Parquet)

Vins i Begudes

Almacenes Durán - J. Mimó
José Andreu Clopés
Adolfo Casas Tarrés
Jaime Masó Bosch
Ramón Molas Mollfulleda
José Valls Arumí

INDEX

Salutació
Política municipal
D'en Tonet de Can Pepito a en Jordi d'Osor
Actes culturals i deportius i activitats vàries.
Els arbres.
El cor local "ELS NOIS ALEGRES".
Sant Hilari ahir i avui.
Vostè sap que...
Toros en San Hilario Sacalm.
Consell mal aprofitat.
Diversos noms pels mateixos carrers.
Actes religiosos i recreatius.
Racó literari.
Sant Hilari "rendez-vous" d'estiu.
Cases velles.
De la ORQUESTA RITMO SACALM al CONJUNTO RITMOS.
L'escultura de l'Arcàngel St. Miquel del camí de Villavecchia.
Un problema.
Gent de la terra.
Millores municipals.
Col·laboradors.
Index.

